

Невша. (като обгледва) Отлично!.. Знаешъ, тоя часъ бѣ изгубенъ.

Неша Защо?

— Преподавателятъ говори, а умътъ ми все по тебе.

Неша Кралева, сѣда да истрива лъжичкитѣ и чинийки за сладко. До нея сѣда Невша Краева. Почва да помага.

Неша (както бърше, запѣва). Десетъ полюбила, деветъ разлюбила — ахъ... одного...

— Тѣй те харесвамъ.

— Пѣй ми се, лудува ми се...

— Да вкарашъ въ обора такъвъ вихрогонъ, шегали е?

— И следъ като го обичашъ до лудостъ!

— Може би после ще му е криво.

— Петъ пари не давамъ. Азъ го обичамъ! Немога безъ него. А да го изтърва само за това, че нѣмамъ зестра... Не... тѣй трѣбваше!

— Интересно какъ му се представи!

Мълчание.

— Съвсемъ спокойна... Каточе нищо не е имало по между ни... Казвамъ му: ида при тебе, като добъръ адвокатъ. Бихъ отишла при други, но страхувамъ се да не бжда изиграна. Защото, — закачихъ го, — на адвокатъ вѣра да нѣмашъ, казва народа.

— Гледай каква си!... Но, продължавай!

— Моля, моля, — отвръща той. И поема книгата ми... Чете ги, но почва да се вълнува... завършва. Личеше, че най-много го интересувахе изброяването на наследственитѣ имоти.